

Feliu Ventura (Xàtiva, 1976) acaba de traure nou disc. Es diu 'Alfabet de futur' i, una vegada més, és tota una declaració de principis. Feliu té un munt de raons per avançar i una veu que costa no escoltar. El seu equipatge per a tornar, una maleta plena de somnis.

Equipatge per a tornar

Parla amb la mateixa dolcesa que canta. S'embolcalla de tímida, però no aparta la mirada. Bé, sols quan sent una fiblada d'incomoditat. Hi ha una lluentor perpètua recobrint les seues pupil·les, grans, brodades amb llargues i arrissades pestanyes. Potser és la pàtina brillant dels somnis. Hipnotitza. Però no és cap encantador de serps. És senzill, en la vestimenta i en el gest, té el somriure fàcil i una suavitat natural en la manera de moure's. Taral·leja gairebé imperceptiblement, sols fins que li porten el cafè i canviem les primeres paraules.

—Feliu, abans que res, una curiositat. Cal ser filòleg català i tenir el rècord de permanència en la carrera per dedicar-se a la música?

—No cal i a més és mentida! El rècord de permanència el té Xavi Sarrià (Obrint Pas) i... —es remou en la cadira, però quan torna a parlar ho fa amb suavitat i somriu per davall— això forma part de la meua vida privada.

—I per què traure el disc el Nou d'Octubre, a l'hora en què tothom estava a la manifestació?

—Tant la data de sortida com la presentació al FNAC van ser decisions completament alienes a mi. De fet, el disc estava previst que sortira cap al setembre, però es retardà.

—Han estat tres anys de silenci creatiu, però no ha parat. Què ha significat per a la seua carrera un any de gira compartida amb Lluís Llach?

—D'una banda significa l'evident: de cara als mitjans de comunicació sona molt més el nom de Feliu Ventura. El que no salta tant a la vista és que he

apprès molt, no sols a moure'm dalt d'un escenari, sinó també a fer cançons.

—Ha après també a assimilar l'èxit?

—No he assolit cap èxit. Simplement he superat una etapa més. Gradualment. És com quan fa temps que no veus un nebot i es fa gran, però si el veus tots els dies no te n'adones. No es pot parlar d'èxit i menys en el moment que travessa la música.

—Cal parlar, doncs, de maduresa musical?

—En *Barricades de paper*, entre totes les influències, es reconeix la meua veu. Potser la diferència és que en *Alfabet de futur* he trobat la clau de com fer cançons. Si això és maduresa, doncs sí, he madurat. Ara m'explique millor.

—Per què el títol, *Alfabet de futur*?

—Per molestar... —diu sense poder reprimir el riure—. No, què va... és un títol molt 'estellesià'. A Xàtiva, Estellés parla d'un alfabet que no s'ha de perdre: les pedres del passat que escriuen la nostra història. Jo reivindicque nous alfabetes per a entendre el futur. Vol ser una crítica als mitjans de comunicació, que serveixen un llenguatge que ja no és útil per explicar les noves realitats... i també forma part de la meua mania de titular: *Estels de tela*, *Barricades de paper* i *Alfabet de futur*.

—En aquest disc potser es descobreix un Feliu més combatiu. És això possible?

—No diria que faig cançó de denúncia social. Escric sobre el que m'afecta com a persona. Però tinc compromisos i no puc aïllar-me del que m'envolta. Per això, és fàcil que altres coincidiquen amb mi i aflore l'aspecte social.

Potser ara expresse més clarament el que tinc dins, ja no tinc vergonya de cantar certes coses.

—Un dels seus leitmotivs és la necessitat de somniar. Sense somnis no anem enlloc?

—Cal somniar, però com dic en "Que no s'apague la llum", "empeny fins que algun dia siga realitat". Els somnis han d'estar sempre presents per anar més enllà. Són el motor del món. I no només els petits somnis de cadascú, sinó també els somnis compartits.

—La cançó és, diguem-ne, un altre motiu recurrent ja des de treballs anteriors, com en "Cançó XXI" o "Alcant —per interior".

—Si en parle tant és perquè necessite explicar-me què passa i ho faig a través d'aquestes 'metacançons'. La música, des que va nàixer, té una funció social, siga per convocar la pluja o anar a la guerra. Serveix als humans i si serveix per a créixer, aleshores és cançó política, encara que totes ho són perquè qualsevol element n'està imbuït...

—La situació és millor ara que us heu organitzat sota el Col·lectiu Ovidi Montllor?

—Hem fet el més important: unir-nos i fer-nos visibles a la societat valenciana, a la qual no arribem no perquè el nostre treball siga bo o dolent, sinó perquè els mitjans públics no el reflecteixen i les institucions no ens protegeixen. El que ve a continuació ja no depèn de nosaltres.

—Acaba de tornar de Barcelona. Ho teniu millor allà els qui canteu en valencià?

—El Principat no és la societat ideal per als músics en valencià. La diferència és que hi ha més circuit, més iniciativa privada, però això no vol dir que siga perfecta. A més, la qüestió no és si Obrint Pas, per exemple, toquen al Principat, sinó que ho fan a Suïssa, Alemanya, Xile... Parlem de música de qualitat que abasta tots els estils, que al País Valencià hi ha gran efervescència, però que se'ns donen més facilitats fora que dins.

—En *Alfabet de futur* torna a reflexionar sobre l'arrelament i els orígens. Es pot dir que la terra és la principal font d'inspiració?

—La principal és Xàtiva! —exclama fingint serietat i després assaja un somriure—. Pot semblar un localisme mal

entès, però la veritat és que jo entenc el món a través del que sóc i sóc un xic que va nèixer a Xàtiva, que ha viscut tota la vida allí i que canta en la llengua del poble. Per això tots els discs inclouen una cançó titulada 'lloc'.

—**Val l'explicació per a "Alacant -per interior"?**

—“Alacant -per interior” és una reconciliació de Feliu, com a habitant de les comarques centrals, amb València, una ciutat que costa d'estimar. La cançó l'he dedicada a Toni Mestre perquè de gent com ell he après que València no és sols tot el mal que es veu ni l'hostilitat amb què ens rep, que té una història profunda i arrelada i una grandesa, no només física, sinó també moral, que pot recuperar perquè compta amb gent molt vàlida. És l'esperança que algun dia es convertirà en la ciutat que tots volem.

—**I "Creix" podria ser la metàfora del canvi polític o a vostè la política mundanal no li interessa?**

—La majoria dels polítics professionals em desperten una certa... — dubta i es mira les mans buscant el mot adient que li surt com un murmurí— aversió. Ho plasme molt bé a través de la lletra caricaturesca de Marc Granell. Per a mi el creixement és el creixement polític de la societat civil, que és la que ha d'espavilar els seus polítics.

—**No obstant, el Feliu més apassionat, és el de "Ni una coma". No li farà vergonya cantar-la després?**

—No —assegura tot rient, però no sembla massa convincent—. Aquesta és la diferència. Abans deia el mateix, però dissimulat, com en “La pell de la bresquilla”. “Ni una coma” és bastant explícita. Parla de sexe pur i dur, d'una manera concreta de relació, però amb respecte. I sense oblidar que sempre hi ha assumptes més importants i que, de vegades, per comoditat els obviem i no fem cas del món que s'esfondra. És una cançó que havia de fer. No en tornaré a fer una altra semblant!

—**Un altre cop posa música a un poema, en aquesta ocasió de Granell. I l'encerta.**

—Em surt natural. Jo sent el poema com una partitura, pel ritme, pels accents. En llegir, entre les versions possibles, tu tries la teua. Aquest de “George Grosz” ha estat fàcil perquè Granell m'ha proporcionat no solament la

“He trobat la clau de com fer cançons. Si això és maduresa, doncs sí, he madurat”

partitura, sinó la interpretació. No musicque poemes com un favor; ho faig perquè en llegir-los, m'adone que jo necessite dir el mateix. I si ja està escrit, segurament jo no ho faça millor. Marc Granell té una poesia valenta i ha estat molt generós deixant que estripe la cançó.

—**Per cert, com s'ho fa perquè músics com Miquel Gil col·laboren amb vostè tan sovint?**

—Les col·laboracions sempre les faig amb els amics que em coneixen. Miquel Gil és una gran persona, a més

“Escriu sobre el que m'afecta com a persona. Però tinc compromisos i no puc aïllar-me”

d'un músic excepcional. Però també ho són Lluís Llach, i Marcos i Miquel d'Obrint Pas, i Marga i Manoli de Soul Atac, i Àgata, de Safanòria... Quan passe el temps, el disc no serà més que les fotos amb els amics.

—**El mateix funciona per a Borja Penalba, la seua parella de fet musical?**

—Ens vam conèixer fa temps, però ni jo donava un duro per ell, ni, ho sé, ell donava un duro per mi. Borja pertany a l'etapa més important de Feliu i tant de bo no s'acabe. M'ha ajudat molt a l'hora de crear i sobretot en el treball de laboratori. Ens agrada especialment l'espai d'experimentació entre el moment de compondre i gravar. I és nota. A la tercera escolta, t'adones que aquell colp de baix està específicament pensat per a l'estrofa i ha costat molt d'esforç... i tot un estiu amb la pell de blanc d'ordinador.

—**I ara començarà una nova gira, és clar.**

—Porte tres anys sense parar, no sé si he encetat una gira nova o si és la mateixa que dura sempre. Però sincerament és la part que més em fa gaudir. Les cançons sols ho esdevenen quan les comparteixes amb la gent. Fins aleshores són només partitures i lletres.

Cristina Simón